

L'orientació i la inclusió són dos conceptes que han d'anar de la mà. L'orientadora educativa és referent a centre, com ja s'ha dit en d'altres intervencions, però qui lidera l'orientació i la inclusió ha de ser l'equip directiu, ja que és la figura en la que recau el lideratge del projecte educatiu. Per aquest motiu, cal una formació específica dissenyada pels equips directius que sovint no contempen l'orientació ni la inclusió més enllà dels fulls de presentació dels projectes de centre. Això queda palès en l'estructura per departaments, els horaris, com recullen l'atenció a l'alumnat, els suports, les codocències i les mesures universals d'organització de grups i espais. Encara amb una mirada ancorada en un altre moment del sistema educatiu, lluny de la realitat de les aules. I aquest no és un relat exclusiu de la secundària, també és molt present en la primària.

Però si vols que la mirada inclusiva i orientadora impregni el centre, llavors cal anar més enllà i entrar dins les aules. Sovint les formacions a equips directius no tenen transferència a l'aula, més enllà de la voluntat de que així sigui. Cal anar més enllà de les fórmules de sempre. Si vols ser motor de canvi, cal ser creatives.

Per transformar aquesta realitat hi ha una opció potent i accessible que cal considerar: el treball d'assessorament col·laboratiu que contempla el treball de tres equips: el centre educatiu, CEEPSIR i EAP (SE). És possible que aquests tres agents s'uneixin per transformar dinàmiques dins les aules ordinàries, acompanyar l'alumnat NEE, però també la resta de diversitat dins els centres, de primària i secundària. Els tres equips (centre, CEEPSIR i EAP) tenen la mirada compartida del context en el que es troben, poden acompanyar cada cas amb la seva singularitat, compartir recursos i experteses, també comparteixen el context educatiu i familiar. És aquesta una simbiosis que enriqueix tothom i a la vegada fa créixer els professionals, que no es senten sols davant les dificultats. Són petites accions que generen canvis, però sobretot generen moviment en idees i formes de fer, sorgeixen preguntes i s'intercanvien diferents perspectives. Sobretot, es genera la reflexió respecte a propostes educatives i també, no menys important, a la mirada que hem de compartir respecte el futur del nostre alumnat. Perquè la nostra mirada docent ha d'encaminar-se cap a l'autonomia del nostre alumnat per tal de, com diu la ja recollida la LEC 12/2009 i el Decret d'Inclusió en el capítol 1: *“L'atenció educativa a l'alumnat comprèn el conjunt de mesures i suports destinats a tots els alumnes, amb la finalitat d'afavorir el seu desenvolupament personal i social i perquè avancin en l'assoliment de les competències de cada etapa educativa i la transició a la vida adulta, en el marc d'un sistema educatiu inclusiu.”* Treballem amb l'alumnat d'avui pels ciutadans adults que seran demà. El que fem avui a les aules serà el reflex de la societat que tindrem en el futur.

Els territoris que ja estem començant aquest camí veiem les fortaleeses que comporta la mirada compartida dels diferents equips. D'aquesta manera es produeix una situació d'aprenentatge professional per tots aquells docents que durant la seva etapa formativa no van gaudir d'assignatures relacionades amb la inclusió i

l'orientació. Aquest darrer punt és rellevant, perquè caldria també actualitzar en l'àmbit universitari aquesta mirada.

El decret d'orientació hauria de contemplar com els professionals d'orientació educativa, docents de secundària, a l'aula ordinària o bé a les SIEI, personal d'EAP o bé d'altres formacions de postobligatòria han d'estar íntimament implicats en aquests assessoraments col·laboratius, i això s'ha de contemplar en els seus plans de treball. La transformació del sistema comença des de dins, escoltant la realitat de cada centre, i formant part de la seva realitat. I nosaltres com a orientadores hauríem de ser part activa d'aquest projecte col·laboratiu que transforma centres, i de retruc millora societats.